SVENSKA
CANADA-TIDNINGEN
525 Logan Ave., Winnipeg, Man.
TELEPHONE 29 011

PRENUMERATIONSAVGIFTER
I Canada:
Helt år i försk. $2.00
Halvt år i försk. $1.50
4 mån. i försk. $1.00

I U.S.A. och Sverige:
Helt år i försk. $3.00
Halvt år i försk. $2.50
4 mån. i försk. $1.50

Enligt Canadas lag, är ni ansvarig för betalningen av en tidning för hela den tid ni mottager densamma från postkontoret, antingen ni själv är prenumerant eller ni mottager den i någon annans namn. Då eder prenumerationstid är utlupen måste ni underrätta utgivaren samt vägra att längre mottaga tidningen från postkontoret för att bli lagligen fri från efterkrav för vidare sändning. Om ni byter om bestad och en underrättar utgivaren, därom, vadan tidningen forfarande sändes till den gamla adressen, så är ni skyldig fortfarande betala för densamma ifall personen, som mottager den icke gör det.

Icke beställda bidrag till tidningen, som ej kunna användas, återsändas ej, såvida ej porto närslutes.

Adressförändringar:— De av våra prenumeranter, som avflyttat till annan ort, ombedjas vänligen att till oss uppgiva namn på såväl sin gamla poststation som den nya, emedan vi i annat fall äro urståndsatta att sända tidningen.

Betalning:— De av prenumeranterna, som insända betalningen per post, ombedjas att göra det genom "money-order", "express-order" eller i registrerat brev. Privata "checks" måste åtföljas av 15 cents för "exchange". Kvitto erkännes genom ändring av datum på adressremsan å tidningen.

Prenumerationspriset måste erläggas i förskott. Tidningen tillsändes prenumeranten, tills den är uppsagd och betalning efter $2.00 per år måste erlaggas för skuld. Alla brev och försändelser adresseras alltid till

THE SWEDISH CANADA NEWS
525 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Till tidningen insända "Fria Ords"-bidrag og polemiska inlägg betraktas som tidningens egendom.

ANNONSPRISER
på begäran. Efterfrågningar (3 ggr.) $1.50. Dödsannons med ram och kora ej överstigande 3 tum $1.50. Förlovningsannonser, önskas, lediga platser m.m. 75c. per gång för utrymme icke överstigande 1 tum. Omfattande kyrkonotiser och meddelanden om kretsmöten, speciella missionsmöten, årsmöten o. dyl. 75 cents per tum. Dylik annonsering införes endast mot förut insänd likvid.

Predikanten och Generalen.

General Andrew Jackson förvärvade sig stort rykte och popularitet under Förenta Staternas krig mot England år 1812. Han valdes sedermera till Förenta Staternas president, men så okunnig var han, att hans hustru måste undervisa honom i innanläsning. När han som president skulle tillkännagiva sitt godkännande av offentliga aktstykken, plägade han skriva därpå orden: "Oll Korekt." Därav härleder sig den numera allmänna beteckningen "O. K."

Den beryktade folkpredikanten Peter Cartwright hade gång general Jackson till åhörare, och han berättar själv därom som följer:

"Måndagskvällen var inne. Kyrkan var överfylld. Varenda sittplats var upptagen, och många fingo stå. Efter sång och bön satte sig broder Mac bakom predikstolen. Jag uppläste min text: "Vad gagnar det människorne, om hon förvärvade hela världena och toge dock skada till sina själ?" Jag gjorde ett litet uppehåll. I detta ögonblick fick jag se general Jackson komma nedåt gången. Han gick fram till mittpelaren, lutade sig mycket behagfullt emot den och förblev stående, då inga lediga platser funnos. I detsamma kände jag, att någon ryckte i rockskörtet på mig, och då jag vände mig om, sade min fjäskaktige stadsprost halvhögt: "General Jackson har kommit in! General Jackson har kommit in!" En känsla av förtrytelse genomilade hela min varelse, idet jag vände mig mot församlingen och sade, ljudligt nog för att bliva hörd: "Vem är general Jackson? Om han icke lagar, att hans själ blir omvänd, kommer Gud att skicka honom till fördömelsen lika säkert som om han vore en guineaneger!"

Prosten hukade sig med ens djup ned och skulle utan tvivel ha varit tacksam för ett tillfälle att avlägsna sig. Församlingen, general Jackson med de övriga, log eller skrattade rent ut, allt på prostens bekostnad. Sedan församlingen upplösts, kom stadsprosten fram till mig och sade med sträng uppsyn: "Ni är den besynnerligaste människa jag någonsin sett. General Jackson kommer att ge Er en upptuktelse, innan Ni lämnar staden." "Det är jag icke rädd för", sade jag. "Jag har intet tvivel om, att general Jackson kommer att hålla med mig; och skulle han finna för gott att taga mig i upptuktelse, då, som Pelle sade, 'är det två som förstå sig på den leken!'"

"General Jackson hade sitt kvarter på ett av hotellen i Nashville. Nästa morgon, mycket tidigt, begav sig stadsprosten iväg till hotellet för att göra avbön till generalen för mitt uppträdande i predikstolen kvällen förut. En kort stund sedan han gått, gick jag förbi hotellet och mötte generalen på trottoaren, och innan jag närmade mig till honom, och medan vi voro på flera stegs avstånd från varandra, räckte han mig leende sin hand, idet han sade:

"Herr Cartwright, ni är en man efter mitt eget hjärta. Jag är mycket förvånad över att herr Mac inbillar sig, att jag skulle vara ond på er. Visst icke! Jag sade honom, att jag högeligen beundrar er självständighet; att ett Jesu Kristi sändebud bör älska alla och icke vara rädd för någon dödlig. Jag sade herr Mac, att om jag hade några tusen självständiga, orädda officerare sådana som ni, jämte en välövad krigshär, skulle jag kunna erövra gamla England."

"General Jackson var helt visst en utomordentlig personlighet. I sin krafts dagar var han visserligen mycket ogudaktig, men han visade alltid stor vördnad för den kristna religionen och undseende för fromt folks känslor, i synnerhet predikanters. Jag skall nu omtala en liten händelse, som visar, huru han vördade religionen.

"Jag hade predikat en söndag nära Eremitagen och infann mig jämte åtskilliga herrar och damer på enkannerlig inbjudan hos generalen till middag. I sällskapet befann sig en ung spjuver till lagkarl från Nashville, av mycket alldagligt förstånd, som ansträngde sig hårt för att göra sig till fritänkare. Som jag var den ende tillstädesvarande prästen, försökte denne unge lagkarl ovlåtligt att komma till tals med mig för att få tvista med mig. Jag försökte undvika en ordväxling, först och främst emedan jag ansåg det vara ohövligt att avbryta sällskapets gemytliga samtal; för det andra märkte jag tydligt, att den unge mannens huvud var betydligt mjukare än hans hjärta, och att inga iagrar stodo att vinna genom att övervinna eller nedgöra en dylik kämpe, och jag fortfor att undvika ett meningsutbyte. Detta tycktes ingiva den unge mannen självförtroende; han uttydde nämligen mitt undvikande sätt som fruktan. Jag såg general Jacksons ögon blixtra till, där han satt och lyssnade till den unge mannens utfall mot kristendomen. Slutligen ställde den unge lagkarlen följande fråga till mig:

"Herr Cartwright, tror ni vergligen, att det gives en sådan ort som helvetet såsom ett plågorum?"

Jag svarade utan tvekan: "Ja, det gör jag."

Han återtog: "Nå, så tackar jag Gud, att jag har för mycket sunt förnuft för att tro på någonting sådant."

Jag överlade inom mig, huruvida eller ej jag borde svara honom, då general Jackson för första gången blandade sig i samtalet och, tilltalande den unge mannen, sade med djupt allvar:

"Min unge herre, jag tackar Gud, att det finnes ett sådant plågorum som helvetet".

Detta oväntade svar uttalat i allvarsam ton, syntes förvåna den unge mannen, och han utropade:

"Men, herr general, vad skall ni med ett sådant pinorum som helvetet?"

Till vilket generalen blixtsnabbt svarade:

"Skika dit sådana fördömda uslingar som ni, som bekämpa och göra narr av den kristna religionen".

Det var något som tålde att tänka på. Den unge lagkarlen förstummades och lyste inom kort med sin frånvaro."

J. B. L.

Det moderna slaveriet.

Sedan jag prenumererade på denna tidning, har jag mången gång tänkt att skriva några rader om ett spörsmål, som alltid livligt intresserat mig, nämligen arbetarfrågan.

I en kapitalistisk krisperiod sådan som denne borde arbetarklassen samla sina krafter och resurser för att söka åvägabringa en förändring till det bättre. En av socialismens grundsatser är ju, att all verklig rikedom skapas av den arbetande klassen, d.v.s. alla som utföra ett samhällsnyttigt arbete, och att var och en är berättigad till fulla vinsten av sitt arbete. Det är en för alla känd sak, att man under vårt nuvarande ekonomiska system icke erhåller detta. Ty om så vore fallet, skulle ju arbetarklassens samlade löner räcka till att kollektivt köpa tillbaka, vad man gemensamt producerat.

Genom historien löper som en röd tråd det faktum, att en jämförelsevis liten minoritet alltid lyckas hålla majoriteten av folket nere i något slags slaveri. Ännu i vårt upplysta och långt framskridna 20:e århundrade ha vi inte hunnit längre, än att stora massan av folket fortfarande befinner sig i ekonomiskt slaveri. Ty ekonomisk slav är ju varje människa, som för sitt uppehälle är beroende av någon annan. Om jag icke missminner mig, så var det den store amerikanske tänkaren Ralph Waldo Emerson, som sade: "Ingen religion eller filosofi har någonsin blivit skapad av helt och hållet fria mänskliga varelser." Detta uttalande torde knappast kunna vederläggas den dag som är.

Det slaveri, som existerade i äldre tider, var ju som bekant mycket rått och brutalt, alldenstund det var ett öppet kroppsligt slaveri. Två av de mest framskridna civilisationer, som existerat före vår egen, nämligen den grekiska och romerska, voro byggda på slaveri-institutionen.

Detta skall icke leda oss till att tro, att det inte existerar något slaveri i våra dagar, då det ju mera har karaktären av ett ekonomiskt slaveri.

Men det är inte nödvändigt, att så skall bli förhållandet för all framtid. Arbetarklassen av idag är nästan ingenting annat än löneslavarnas klass. Individuellt sett ha de ingen som helst betydelse, men kollektivt, med förenade krafter, skulle de alldeles säkert bli istånd att uträtta stora ting. Vad icke en arbetare kan göra, det kunna alla med samlad energi åstadkomma.

Vi borde icke längre tillåta, att de naturliga rikedomarna och produktionsmaskineriet äges av några få, socialt oansvariga individer, samtidigt som den verkligt produktiva delen av befolkningen lever nästan på svältgränsen.

Det var nästan med häpnad jag för en tid sedan läste en att i Förenta Staterna 504 personer ha en samlad inkomst av över $181,000,000 samtidigt som samma år (1930) marknadspriset på detta lands bomulls- och vetekörd uppgick till en summa av ungefär 1,191,000,000 dollars. Inför sådana siffror som dessa förstår man, att vårt nuvarande ekonomiska system är en skriande orättvisa, och att det icke längre kan försvaras.

Vi ha gång efter annan blivit upplysta av bankirer och industriledare, att finansiellt och industriellt sett välståndet snart är här igen. Jag har många gånger undrat, hur länge det skall lyckas dem att få förnuftigt folk att tro på något sådant, ty verkligt välstånd för den produktiva befolkningen under det kapitalistiska systemet är en absolut omöjlighet.

Arbetaren har rätt at leva, men han har tydligen icke någon rätt till de medel, som göra det möjligt för honom att leva. Han kan icke leva utan arbete, och han måste söka detta arbete som ett privilegium, icke som en rättighet. Maskinernas tidsålder har gjort det så att säga omöjligt att arbeta utan maskiner. Arbetarklassen äger icke något maskineri, och den kan endast erhålla årbete på villkor, som bestämmas av maskinernas och verktygens ägare. Detta är utan tvivel en av grundorsakerna till denna såväl som andra och tidigare kriser, som drabbat mänskligheten.

Under den federala valkampanjen i fjol yttrade vår gode premiärminister mr. R. B. Bennett följande: "Jag lovar att göra slut på arbetslösheten." Det finns ingen ursäkt för arbetslösheten i detta land. Jag lovar eder handling. Den nuvarande premiärministern, mr King, lovar eder att överväga problemet. Jag lovar att göra slut på arbetslösheten. Vilken plan föredrager ni? Om jag blir premiärminister den 28 juli, skall jag se till, att alla löften bli uppfylda av regeringen. Jag står och faller därmed. Vi ha för avsikt att påbörja många av våra nationella arbeten, så att folk skall få arbete. Inga allmosor utan arbete."

Det vore nästan på tiden, att något gjordes, så att folk kunde få arbete, ty det kan knappast fortgå med dessa svältande tusental av arbetare i sysslolöshet. Något kommer att förr eller senare inträffa. Men i stället för att hjälpa den fattiga och betryckta delen av befolkningen beskattar mr. Bennett den hårdare för att kunna låta sina millionärer-kumpaner slippa undan väsentligt mycket lindrigare än förr.

Calahoo, Alta, i juni 1931.

Sven Johansson.

Bör besvaras av vårt folk.

Ungefär så avslutade Redaktören sin artikel "Kring ett ordstäv" i sista S. C. T. Ja, nog borde vi allt besvara den artikeln, ty enligt min mening herr redaktör är den det kraftigaste samlingsrop och krav på enighet, som sedan länge funnits i både svensk-canadensisk och svensk-amerikansk press. Det är så innerligt sant att vi gå alla och streta var och en åt sitt håll och att vi inte få något utfört.

För några år sedan läste jag ett referat av redaktör Rydbergs tal på en av Winnipegföreningarnas jufester. I detta tal framhöll Rydberg den ringa anslutning de olika svensk-föreningarna i Winnipeg, och jag tänker mig han menade annorstädes också, rönte från vårt svenska folks sida. Och han sade något i den här stilen:

"I Winnipeg ha vi, om jag är korrekt underrättad, omkring 5,000 svenskar. 10 proc. av dem, eller 500 äro medlemmar i svenskt föreningsliv, — men av dessa 500 är det bara 10 proc. eller 50 som äro de som utföra det egentliga arbetet, de andra 450 sitta och titta på och klandra gärna."

Den meningen, om jag nu återgivit den rätt eller ej, men huvudtanken är densamma, tycker jag ger mer än annat svar på frågan.

Men kanske skulle man gå litet längre. Man skulle kanske fråga sig varför det i en stad som Winnipeg, och jag tar bara Winnipeg som exempel, det är ungefär lika dant precis i nästan alla andra städer, byar eller samhällen, är på det viset. Varför av 5000 personer endast 50 bildlikt åtminstone, äro de arbetande? Svaret skulle kanske förvåna, men det blir nog så att man ofta nog inom föreningslivet finner att slags monopoliserande av ämbetena inom organisationerna och bildandet av det fördömliga klickväsendet. En samling goda vänner, det behövs icke så många, diskutera vid en halva "beer" eller en redig kopp kaffe hur "man ska' ordnat". En är i regel basen för gänget och ju flera ölflaskor eller kaffekoppar man förtär, ju "klarare" upplinjerar man vilka personer man skall välja och vilka platser man själv gärna lägger beslag på.

Och så går det precis som man vill.

Att det går så beror på att svensken icke är i besittning av den rätta förståelsen för föreningslivet. Ett litet fåtal